

บทที่ 4

คำเรียกสีในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ผู้วิจัยแบ่งเรื่องที่จะศึกษาออกเป็น 4 เรื่องดังนี้คือ 1.คำเรียกสีซึ่งจะแบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐานและคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 2.ใจกลางสี 3.ขอบเขตสี 4.ทัศนคติที่มีต่อสี ในการนำเสนอผลการศึกษานั้นผู้วิจัยจะแบ่งออกเป็น 2 บทคือ บทที่ 4 นำเสนอผลการวิเคราะห์เรื่องคำเรียกสี และบทที่ 5 นำเสนอผลการวิเคราะห์การรับรู้ใจกลางสี ขอบเขตสี และทัศนคติที่มีต่อสี

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยจะแบ่งเนื้อหาออกเป็น 5 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นการเสนอผลการวิเคราะห์คำเรียกสีในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง ส่วนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง ส่วนที่ 3 เป็นการเปรียบเทียบคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง ส่วนที่ 4 เป็นการเสนอผลการวิเคราะห์กลวิธีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง และส่วนที่ 5 เป็นผลการเปรียบเทียบกลวิธีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

คำเรียกสีในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

ในการเก็บข้อมูลคำเรียกสีซึ่งผู้วิจัยให้ผู้บอกภาษาดูบัตรสีทีละบัตรแล้วถามว่า “นี่สีอะไร” จนครบทั้ง 208 บัตรสี จากการสอบถามผู้บอกภาษาทั้ง 10 คนของแต่ละภาษาสรุปได้ว่าแต่ละภาษามีจำนวนคำเรียกสีดังนี้

คำเรียกสีในภาษาไทย

มีจำนวนคำเรียกสีทั้งหมด 35 คำ โดยแบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 12 คำ และ คำเรียกสีไม่พื้นฐาน 23 คำ

คำเรียกสีพื้นฐาน ทั้ง 12 คำ ในภาษาไทยซึ่งเรียงตามลำดับก่อน-หลังในการเกิดตามทฤษฎีของเบอร์ลินและเคย์มีดังนี้ k^haw44 “ขาว” dam34 “ดำ” deɛŋ 33 “แดง” | ɰaŋ33 “เหลือง” k^heew434 “เขียว” nam21 ɰaŋ32 “น้ำเงิน” faa21 “ฟ้า” nam21 taan 33 “น้ำตาล” moon33 “ม่วง” ʔoɔŋ 44 “ชมพู” sum 23 “ส้ม” และ t^haw 43 “เทา”

คำเรียกสีไม่พื้นฐาน 23 คำในภาษาไทยซึ่งจัดเรียงตามกลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานมีดังนี้

1. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่เกิดจากการนำคำเรียกสีมาผสมกันมี 6 คำ ดังนี้ k^haw⁴⁴ ?um⁴⁴ lyng³³ (ขาว+(อม)+เหลือง) หมายถึง สีขาวที่มีสีเหลืองผสมอยู่เล็กน้อย k^haw⁴⁴ faa²¹ (ขาว + ฟ้ำ) หมายถึง สีขาวที่มีสีฟ้าผสมอยู่เล็กน้อย lyng³³?um⁴⁴ k^heew⁴³⁴ (เหลือง+(อม)+เขียว) หมายถึง สีเหลืองที่มีสีเขียวผสมอยู่เล็กน้อย kheew³³ ?um⁴⁴ faa²¹ (เขียว+(อม)+ฟ้ำ) หมายถึง สีเขียวที่มีสีฟ้าผสมอยู่ nam²¹ taan³³ ?oek²¹ deeng³³ (น้ำตาล+(ออก)+แดง) หมายถึง สีน้ำตาลที่มีสีแดงผสมอยู่ และ moon³³ deeng³³ (ม่วง+แดง) หมายถึง สีม่วงที่มีสีแดงผสมอยู่

2. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่เกิดจากการนำคำเรียกสีผสมกับคำขยายมี 6 คำ ดังนี้ deeng³³ kim²¹ (แดง+ เข้ม) หมายถึง สีแดงเข้ม lyng³³ ?oon²³ (เหลือง + อ่อน) หมายถึง สีเหลืองอ่อน lyng³³ kee²¹ (เหลือง + แก่) หมายถึง เหลืองแก่หรือเหลืองเข้ม kheew³³ kam²¹ (เขียว + กำ) หมายถึง สีเขียวที่มีส่วนผสมของสีดำทำให้ออกเป็นสีมืด ๆ faa²¹ mun²⁴ (ฟ้ำ + หม่น) หมายถึง สีฟ้าที่มีส่วนผสมของสีเขียวอยู่ และ nam²¹ taan³³ ?oon²³ (น้ำตาล + อ่อน) หมายถึง สีน้ำตาลอ่อน

3. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่มาจากการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมี 11 คำ ดังนี้ khii²¹thaw²¹ “ขี้เถ้า” หมายถึง คำเรียกสีเทา baan³³jin⁴⁴ “ดอกบานเย็น” หมายถึง คำเรียกสีชมพูเข้มหรือสีที่เหมือนกับสีดอกบานเย็น nyu²¹ “เนื้อ” หมายถึง คำเรียกสีครีม maak²¹suk⁴³⁴ “หมากสุก” หมายถึง สีส้มอมแดงหรืออมชมพู jott⁴⁴toong⁴⁴ “ยอดดอง” หมายถึง สีเขียวที่มีส่วนผสมของสีเขียวยุ่ ken³¹bak²¹phaang⁴⁴ “เม็ดมะปราง” หมายถึง สีม่วงเข้ม kiip²¹boo³⁴ “กลีบบัว” หมายถึง สีบานเย็นหรือสีชมพูเข้ม pyyk²¹my^{ng}khut³³ “เปลือกมังคุด” หมายถึง สีม่วงที่มีส่วนผสมของสีแดงอยู่ lyyt²¹mu⁴⁴ (แดง+เลือดหมู) หมายถึง สีแดงเข้มหรือสีน้ำตาลปนแดง kheew³³nam²¹thalee⁴² (เขียว+น้ำทะเล) หมายถึง สีเขียวเข้มคล้ายสีน้ำทะเล และ faa²¹nam²¹thalee⁴² (ฟ้ำ+น้ำทะเล) หมายถึง สีฟ้าเข้ม

คำเรียกสีในภาษาละแวกถิ่น

มีคำเรียกสีทั้งหมด 28 คำ แบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 5 คำ และคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 23 คำ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

คำเรียกสีพื้นฐาน ในภาษาลัวะถิ่นทั้ง 5 คำเรียงตามลำดับการเกิดก่อน-หลังตาม ทฤษฎีของเบอร์ลินและเคย์ มีดังนี้ pah “ขาว” nam “ดำ” do “แดง” lian “เหลือง” และ rit “เขียว”

คำเรียกสีไม่พื้นฐาน ในภาษาลัวะถิ่นทั้ง 23 คำซึ่งเรียงตามกลวิธีในการสร้างคำเรียกสี ไม่พื้นฐานมีดังนี้

1. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่เกิดจากการผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกันมี 6 คำดังนี้ pah rit (ขาว + เขียว) หมายถึงสีขาวยที่มีสีเขียวปนอยู่เล็กน้อย nam pah (ดำ + ขาว) หมายถึงสีเทา do: pah (แดง + ขาว) หมายถึงสีชมพู do: lian (แดง + เหลือง) หมายถึงสีส้ม lian pah (เหลือง + ขาว) หมายถึงสีเหลืองอ่อน และ do:n pah (ฟ้า + ขาว) หมายถึง สีฟ้าอ่อน

2. คำเรียกสีไม่พื้นฐานซึ่งเกิดจากการผสมคำเรียกสีกับคำขยาย มี 9 คำดังนี้ nam ?iat (ดำ + จาง) หมายถึงสีเทาเข้ม lian me:t (เหลือง + อ่อน) หมายถึงสีเหลืองอ่อน lian kem (เหลือง + เข้ม) หมายถึงสีเหลืองเข้ม do: ?iat (แดง+อ่อน) หมายถึงสีชมพู เข้ม rit kem (เขียว+เข้ม) หมายถึงสีเขียวเข้ม rit me:t (เขียว+อ่อน) หมายถึงสีเขียวอ่อน do:n me:t (ฟ้า + อ่อน) หมายถึงสีฟ้าอ่อน fa: kem (ฟ้า+เข้ม) หมายถึงสีฟ้า เข้ม และ de:t me:t (ส้ม+อ่อน) หมายถึงสีส้มอ่อน

3. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่มาจากการใช้คำเรียกสีของเฉพาะ มี 3 คำดังนี้ คือ miam “เลือด” หมายถึงสีแดงเข้ม ha:t “หมากสุก” หมายถึงสีส้มอมแดงหรืออมชมพู และ tap cin “ตับหมู” หมายถึงสีแดงคล้ำๆ หรือ สีน้ำตาลอมแดง”

ภาษาลัวะมีคำเรียกสีไม่พื้นฐานซึ่งไม่ได้ใช้กลวิธีต่างๆในการสร้างคำอีก 5 คำ คือ do:n “ฟ้าอ่อน” fa: “ฟ้า” do:m “น้ำเงิน” de:t “ส้ม” และ bot “สีมืดๆ เช่นน้ำตาลเข้ม หรือน้ำเงินเข้มจนเกือบเป็นสีดำ”

คำเรียกสีในภาษาม้งเขี้ยว

มีจำนวนคำเรียกสีทั้งหมด 30 คำ โดยแบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 6 คำ และคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 24 คำ โดยมีรายละเอียดดังนี้

คำเรียกสีพื้นฐาน ในภาษาม้งเขี้ยวทั้ง 6 คำเรียงตามลำดับการเกิดก่อน -หลังตาม ทฤษฎีของเบอร์ลินและเคย์ มีดังนี้ kloi 45 “ขาว” klu 45 “ดำ” la 45 “แดง” klan 45 “เหลือง” ndzua 45 “เขียว” และ pag 41 jen 45 “ชมพู”

คำเรียกที่ไม่พื้นฐานในภาษาม้งเขี้ยวทั้ง 24 คำซึ่งเรียงตามกลวิธีในการสร้างคำเรียกที่ไม่พื้นฐานมีดังนี้

1. คำเรียกที่ไม่พื้นฐานที่เกิดจากการผสมคำเรียกเข้าด้วยกันมี 8 คำ ดังนี้ kloi 45klu 45 (ขาว+ดำ)หมายถึงสีเทาอ่อนมากๆ klu 45 kloi 45 (ดำ+ขาว)หมายถึงสีเทา la41 klaŋ 41(แดง + เหลือง) หมายถึงสีส้มหรือสีส้มแก่ la41 klu 45 (แดง+ดำ) หมายถึงสีแดงปนน้ำตาล klaŋ 41 kloi 45(เหลือง+ขาว)หมายถึงสีเหลืองอ่อน klaŋ 41 "dzua 45(เหลือง+เขี้ยว) หมายถึงสีเหลืองที่มีส่วนผสมของสีเขี้ยวอยู่เล็กน้อย "dzua 45 kloi 45(เขี้ยว+ขาว) หมายถึงสีเขี้ยวอ่อน และ paŋ 41 jɛŋ 45 kloi 45 (ชมพู+ขาว) หมายถึงสีชมพูอ่อน

2 คำเรียกที่ไม่พื้นฐานที่เกิดจากการผสมคำเรียกกับคำขยายมี 9 คำ ดังนี้ klu45 tsho 33 (ดำ + อ่อน) หมายถึงสีเทา la41 tsho 33(แดง+อ่อน) หมายถึงสีแดงอ่อนหรือค่อนข้างซีด klaŋ 41 tsho 33(เหลือง + อ่อน) หมายถึงสีเหลืองอ่อน klaŋ 41 tʃhau 35(เหลือง + เข้ม) หมายถึงสีเหลืองเข้ม klaŋ 41 lau32 (เหลือง + แก่) หมายถึงสีเหลืองเข้ม "dzua 45 lau32 (เขี้ยว + แก่) หมายถึงสีเขี้ยวเข้ม paŋ41 jɛŋ45 tsho 33(ชมพู+อ่อน) หมายถึงสีชมพูอ่อน paŋ41 jɛŋ45 tʃhau 35 (ชมพู+เข้ม) หมายถึงสีชมพูเข้ม และ sa 35 tsho 33 (น้ำเงิน+อ่อน) หมายถึงสีฟ้าเข้มหรือน้ำเงินอ่อน

3. คำเรียกที่ไม่พื้นฐานที่มาจากการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมี 4 คำ ดังนี้ gua35 neŋ42 "ขี้ม้า" หมายถึงสีเขี้ยวขี้ม้า plo:k45 gai23 "เปลือกไข่" หมายถึงสีเหลืองคล้ายสีเปลือกไข่ "tʃhau35 bua35 "เลือดหมู" หมายถึงสีแดงคล้ำหรือสีน้ำตาล และ "dzua 45bloŋ 41 tʃɔi45 (เขี้ยว + โบกกล้วย) หมายถึงสีเขี้ยวยอดตอง เป็นต้น

ภาษาม้งมีคำเรียกที่ไม่พื้นฐานอีก 3 คำ ดังนี้ tsɿ35tsua35 "ส้ม" ʒi21laŋ41 "น้ำเงิน" และ sa35 "ฟ้าเข้มหรือน้ำเงิน"

คำเรียกสีในภาษากะเหรี่ยงสะกอ

มีคำเรียกสีทั้งหมด 25 คำ โดยแบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 5 คำ และคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 20 คำ

คำเรียกสีพื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอมีทั้งหมด 5 คำเรียงลำดับตามการเกิดก่อน-หลังตามทฤษฎีของเบอร์ลินและเคย์ มีดังนี้ kua33 "ขาว" su33 "ดำ" yɔ33 "แดง" bo33"เหลือง"และ la33 "GRUE"

คำเรียกสีไม่พื้นฐานแบ่งตามกลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน มีดังนี้

1. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่เกิดจากการนำคำเรียกสีมาผสมกันมี 10 คำ ดังนี้ kua33 su33 (ขาว+ดำ)หมายถึงสีเทาอ่อน kua33yɔ33(ขาว+แดง)หมายถึงสีชมพูอ่อน su33 kua33

(ดำ+ขาว) หมายถึงสีเทา $y\text{v}33\text{ b}\text{v}33$ (แดง+เหลือง) หมายถึงสีส้ม $\text{b}\text{v}33\text{ k}\text{u}\text{a}33$ (เหลือง+ขาว) หมายถึงสีขาวอมเหลือง $\text{b}\text{v}33\text{ l}\text{a}33$ (เหลือง+เขียว) หมายถึงสีเหลืองที่มีส่วนผสมของสีเขียว อยู่เล็กน้อย $\text{l}\text{a}33\text{ b}\text{v}33$ (เขียว+เหลือง) หมายถึงสีเขียวที่มีส่วนผสมของสีเหลืองอยู่เล็กน้อย $\text{l}\text{i}33\text{ k}\text{u}\text{a}33$ (ม่วง+ขาว) หมายถึงสีม่วงอ่อน $\text{l}\text{i}33\text{ s}\text{u}33$ (ม่วง+ดำ)หมายถึงสีม่วงเข้ม และ $\text{l}\text{a}33\text{ l}\text{i}33$ (เขียว+ม่วง) หมายถึงสีเขียวอมม่วง

2. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่เกิดจากการผสมคำเรียกสีและคำขยายเข้าด้วยกันมี 7 คำ ดังนี้ $\text{s}\text{u}33\text{ c}\text{a}^?33$ (ดำ + อ่อน) หมายถึงสีเทา $y\text{v}33\text{ c}\text{a}^?33$ (แดง+อ่อน) หมายถึงสีชมพูเข้มหรือสีชมพู $\text{b}\text{v}33\text{ c}\text{a}^?33$ (เหลือง+อ่อน) หมายถึงสีเหลืองอ่อน $\text{b}\text{v}33\text{ k}\text{e}^?34$ (เหลือง + เข้ม) หมายถึงสีเหลืองเข้ม $\text{l}\text{a}33\text{ k}\text{e}^?34$ (เขียว+เข้ม) หมายถึงสีเขียวเข้ม $\text{l}\text{i}33\text{ c}\text{a}^?33$ (ม่วง+อ่อน) หมายถึงสีม่วงอ่อน $\text{l}\text{i}33\text{ k}\text{e}^?34$ (ม่วง+ เข้ม) หมายถึงสีม่วงเข้ม

3. คำเรียกสีไม่พื้นฐานที่มาจากการใช้คำเรียกสีของเฉพาะมี 2 คำคือ $\text{l}\text{a}33\text{ s}\text{e}\text{l}\text{ l}\text{a}33$ (เขียว + ใบไม้)หมายถึงสีเขียวคล้ายใบไม้ และ $\text{l}\text{a}33\text{ s}\text{e}\text{l}\text{ l}\text{a}33$ (เขียว + ใบไม้)หมายถึงสีเขียวคล้ายใบไม้

คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทย ลั้ะ มั่ง และ กะเหรี่ยง

คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาต่างๆ มีความสำคัญมาก เพราะเป็นตัวแทนของประเภทสี (color category) ในภาษานั้นๆ นอกจากนั้นแล้วยังแสดงให้เห็นด้วยว่าคนที่พูดภาษานั้นๆ แบ่งแยกสีทั้งหมดที่เขามองเห็นอย่างไร คำเรียกสีพื้นฐานคำหนึ่งๆ จะเป็นตัวแทนของสีประเภทหนึ่ง แต่ว่าคำเรียกสีพื้นฐานนั้นๆ อาจจะไม่ได้อ้างอิงถึงสีนั้นๆ เท่านั้น เช่นสีชมพู อาจจะไม่ได้อ้างอิงถึงความถึงสีชมพูเท่านั้น แต่หมายถึงสีบานเย็นด้วย เป็นต้น

คำเรียกสีพื้นฐานคำหนึ่งๆในภาษาใดก็ตามจึงมีความหมายครอบคลุมเฉดสีอื่นอีกด้วย เราสามารถทราบได้ว่าคำเรียกสีพื้นฐานคำหนึ่งครอบคลุมเฉดสีใดบ้างนั้น จึงต้องศึกษาจากการรับรู้ขอบเขตสีของผู้พูดภาษานั้นๆด้วย อย่างไรก็ตามคำเรียกสีพื้นฐานนั้นจะมีสีซึ่งเป็นตัวแทนที่ดีที่สุดของคำเรียกสีนั้นๆ หรือเรียกว่าใจกลางสีนั่นเอง เช่นคำเรียกสีชมพูสำหรับผู้พูดสำหรับผู้พูดภาษาไทยก็จะมีตัวแทนที่ดีที่สุดของสีชมพูซึ่งตรงกับหมายเลข G2(M80) ในตารางสี นอกจากนั้นแล้วยังมีความหมายครอบคลุมสีชมพูอ่อนและสีชมพูเข้ม สีบานเย็นอีกด้วย

ดังนั้นในการให้ความหมายของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาที่ศึกษา ผู้วิจัยจึงจะให้ตัวแทนที่ดีที่สุดของคำเรียกสีนั้นๆพร้อมกับรหัสของสีในตารางสีด้วย และผู้วิจัยก็จะบรรยายว่าคำเรียกสีพื้นฐานคำนั้นๆ ครอบคลุมเฉดสีใดบ้าง

ในการบรรยายคำเรียกสีพื้นฐานผู้วิจัยจึงจะให้ความหมายของสีพื้นฐานด้วย และในการเรียงลำดับคำเรียกสีพื้นฐานเหล่านี้ ผู้วิจัยจะเรียงลำดับตามลำดับก่อนหลังของการเกิดคำเรียกสีตามทฤษฎีวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ที่สรุปว่าคำเรียกสีต่างๆในโลกนี้มีลำดับในเรื่องเวลา (ดูรายละเอียดในบทที่ 2)

ในการวิเคราะห์คำเรียกสีพื้นฐานในภาษา ไทลื้อ ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง ซึ่งจะเสนอผลการวิเคราะห์ต่อไปนี้ ผู้วิจัยพิจารณาตามคุณสมบัติของคำเรียกสีพื้นฐานที่ได้กล่าวไว้แล้วในคำอธิบายศัพท์เฉพาะ ในบทที่ 1

คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทลื้อ

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทลื้อ โดยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาชาวไทลื้อ เพศหญิงจำนวน 10 คน ซึ่งอาศัยอยู่บ้านชาติ ต.หย่วน อ.เชียงคำ จ.พะเยา โดยใช้เกณฑ์ในการพิจารณาคำเรียกสีพื้นฐานดังได้กล่าวไปแล้วในบทที่ 1 พบว่าคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทลื้อมีจำนวนทั้งหมด 12 คำ ได้แก่

1. k^haw 44 “ขาว” A1(W)
หมายถึงสีขาว
2. dam 34 “ดำ” H1(BL100)
หมายถึง สีดำ และ สีเทาเข้ม
3. deɛŋ 33 “แดง” G10(Y80M100)
หมายถึง สีแดง สีบานเย็น และ สีแดงอมส้ม
4. |ɾɯŋ 33 “เหลือง” H3(Y100)
หมายถึงสีเหลือง และ สีเหลืองอมส้ม
5. k^heew 434 “เขียว” H16(Y100C100)
หมายถึงสีเขียว สีเขียวอมเหลือง สีเขียวยอดดง สีเขียวหัวเป็ด และสีเขียวอมฟ้า
6. nam21 ɲɯŋ 32 “น้ำเงิน” F22(M70C100)
หมายถึงสีน้ำเงิน และ สีกรรมา
7. faa 21 “ฟ้า” H4(C100)
หมายถึงสีฟ้า ฟ้าอมเขียว และ ฟ้าน้ำทะเล

8. nam21 taan 33 “น้ำตาล” B25(Y100M100C20BL50)

หมายถึงสีน้ำตาล และ น้ำตาลอมแดง

9. moon33 “ม่วง” H20(M100C50)

หมายถึงสีม่วง และ ฟ้าม่วง

10. ใวอก 44 “ชมพู” G2(M80)

หมายถึงสีชมพู และ สีบานเย็น

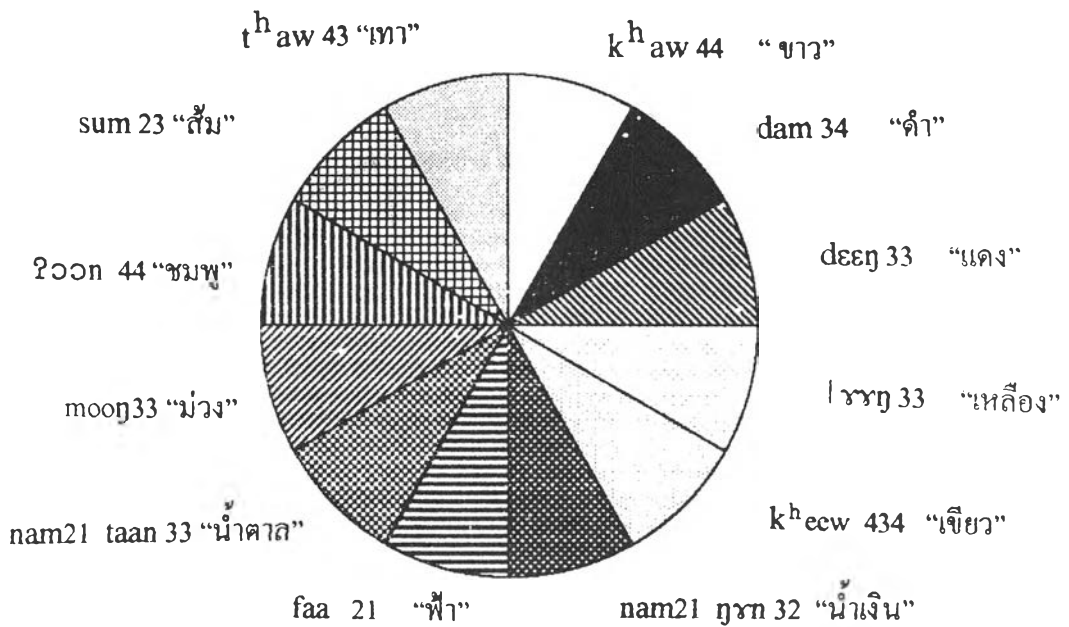
11. sum 23 “ส้ม” H8(Y100M70)

หมายถึงสีส้ม และ ส้มอมเหลือง

12. t^haw 43 “เทา” E1(BL60)

หมายถึงสีเทา

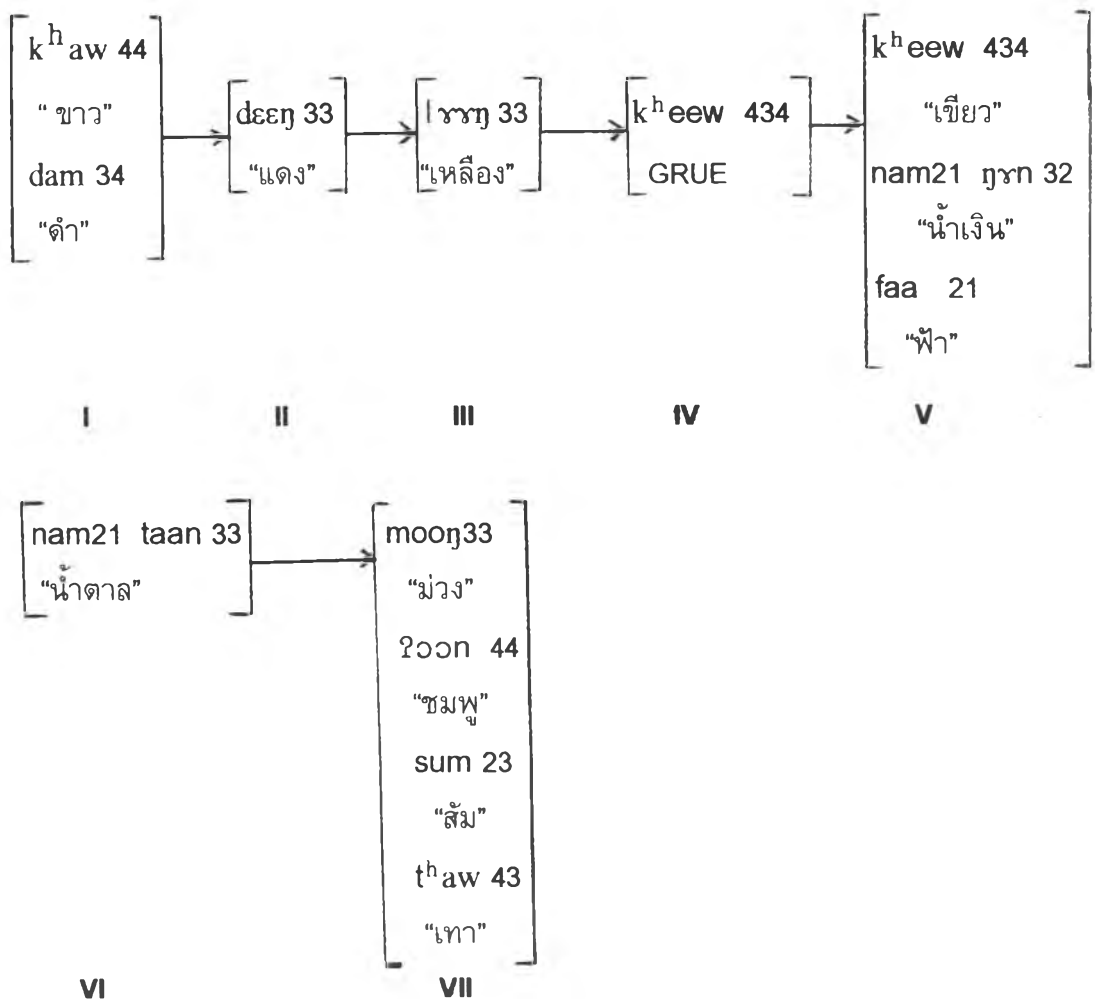
จากคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทยทั้งหมด 12 คำนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาไทยมีการแบ่งแยกสีทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมชาติออกเป็น 12 ประเภทสี ดังแสดงได้ในภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 11 การจำแนกประเภทสีของผู้พูดภาษาไทย

จากการทำวิจัยเกี่ยวกับคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาต่าง ๆ ที่พูดกันทั่วโลกทำให้เบอร์ลินและเคย์สามารถสร้างทฤษฎีวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานขึ้น ในทฤษฎีดังกล่าวได้บอกว่คำเรียกสีในระยะแรกมีกี่คำ เป็นคำเรียกประเภทสีอะไรบ้าง และมีวิวัฒนาการเป็นระยะ ๆ (stages) ในลักษณะใด การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับคำเรียกสีในภาษาไทยจึงใช้ทดสอบทฤษฎีวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ได้เป็นอย่างดี จากผลการวิจัย พบว่าทั้งสนับสนุนและคัดค้านทฤษฎีดังกล่าว ผู้วิจัยจัดเรียงลำดับวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานตามสมมติฐานของเบอร์ลินและเคย์

ภาษาไทยมีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐาน 12 คำ และคำเรียกสีพื้นฐานเหล่านี้มีวิวัฒนาการอยู่ในระยะที่ 7 ตามทฤษฎีของเบอร์ลินและเคย์ ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าอาจเป็นไปได้ว่าลำดับการเกิดคำเรียกสีในภาษาไทยนี้อาจจะเป็นดังภาพที่ 12

ภาพที่ 12 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทย
สมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทยนั้น

ในระยะที่ 1 มีคำเรียกสีขาวและดำ

ในระยะที่ 2 มีคำเรียกสีแดง

ในระยาะที่ 3 มีคำเรียกสีเหลือง

ในระยาะที่ 4 มีคำเรียกสี GRUE ในการสันนิษฐานว่ามีประเภทสี GRUE ในภาษาไทลื้อนั้น ผู้วิจัยใช้หลักฐานจากการเรียกชื่อสีที่เหลื่อมกันอยู่บ้างในผู้บอกภาษาบางคน โดยผู้บอกภาษาจะใช้คำเรียกสีเขียวเรียกสีฟ้า แต่อย่างไรก็ตามพบน้อยมากเนื่องจากในภาษาไทลื้อมีการแยกประเภทสีเขียวออกจากสีฟ้าแล้ว การค้นพบดังกล่าวจึงเป็นหลักฐานให้เห็นว่าในอดีตมีประเภทสี GRUE โดยใช้คำเรียกสีเขียวเป็นคำเรียกสีประเภทนี้ และต่อมามีการแยกออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 3 คำคือ เขียว น้ำเงิน และ ฟ้า

ในระยาะที่ 5 มีคำเรียกสีเขียว น้ำเงิน และ ฟ้า โดยแยกออกมาจากคำเรียกสี GRUE ในระยาะที่ 4

ในระยาะที่ 6 มีคำเรียกสีน้ำตาล

ในระยาะที่ 7 มีคำเรียกสีม่วง ชมพู ส้ม เทา

กล่าวโดยสรุปได้ว่าเมื่อนำคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทลื้อมาจัดเรียงตามสมมติฐานของเบอร์ลินและเคย์แล้วมีความคล้ายคลึงกันมาก ยกเว้นในระยาะที่ 5 ซึ่งในภาษาไทลื้อมีคำเรียกสี 3 คำคือ เขียว น้ำเงิน และ ฟ้า ซึ่งแยกออกมาจาก “GRUE” ในระยาะที่ 4 แต่ในระยาะที่ 5 ของเบอร์ลินและเคย์แยกออกเป็นเพียง 2 ประเภทสีคือเขียวและน้ำเงิน

คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกสีในภาษาลัวะ ด้วยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาชาวลัวะถิ่น เพศหญิงจำนวน 10 คน อายุระหว่าง 30-45 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ที่ศูนย์อพยพ อ.ภูซาง ต.ป่าสัก จ. พะเยา พบว่าคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาลัวะถิ่นมีจำนวนทั้งหมด 5 คำได้แก่

1. pah “ขาว” A1(W)

หมายถึงสีขาวและสีเเจดสีอ่อน

2. nam “ดำ” H1(BL100)

หมายถึงสีดำและสีเทา

3. do “แดง” H10(Y100M100)

หมายถึงสีแดง สีบานเย็น และ สีชมพู

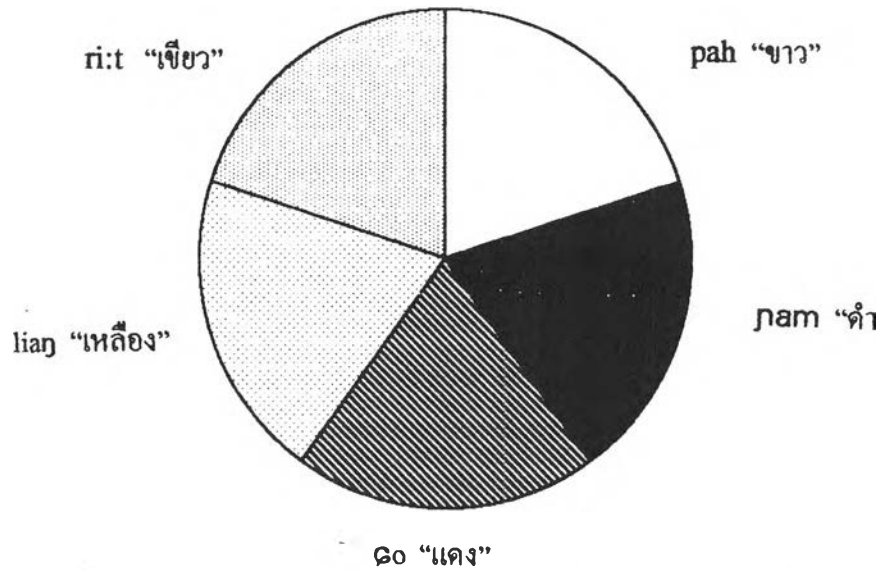
4. liang “เหลือง” H3(Y80)

หมายถึงสีเหลือง สีเหลืองอมส้ม และ สีส้มบางเจด

5. rit “เขียว” G16(Y80C100)

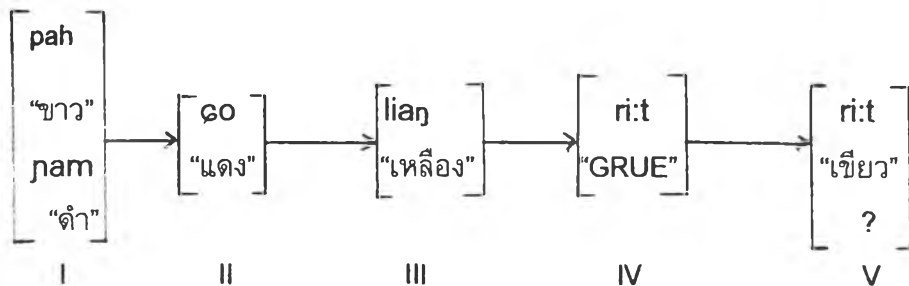
หมายถึงสีเขียว สีเขียวอมฟ้า สีเขียวเข้ม และ สีเขียวขี้ม้า

จากคำเรียกศัพท์พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่นทั้งหมด 5 คำนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาลัวะถิ่น แบ่งแยกศัพท์ทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมชาติออกเป็น 5 ประเภทศัพท์ ดังแสดงในภาพที่ 13 ดังนี้

ภาพที่ 13 การจำแนกประเภทศัพท์ในภาษาลัวะถิ่น

ภาษาลัวะถิ่นมีจำนวนคำเรียกศัพท์พื้นฐาน 5 คำ และคำเรียกศัพท์พื้นฐานเหล่านี้มีวิวัฒนาการอยู่ในระยะที่ 5 ตามทฤษฎีวิวัฒนาการคำเรียกศัพท์พื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าลำดับการเกิดคำเรียกศัพท์ในภาษาลัวะถิ่น อาจจะเป็นดังภาพที่ 25

ภาพที่ 14 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกศัพท์พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น สมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกศัพท์พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่นมีรายละเอียดดังนี้

ในระยะที่ 1 มีคำเรียกศัพท์ขาวและดำ

ในระยะที่ 2 มีคำเรียกศัพท์แดง

ในระยะที่ 3 มีคำเรียกศัพท์เหลือง

ในระยะที่ 4 มีคำเรียกศัพท์ GRUE ผู้วิจัยเสนอให้มีประเภทศัพท์ GRUE ในภาษาลัวะถิ่นเนื่องจากมีหลักฐานของการเรียกศัพท์ที่เหลื่อมกันอยู่ กล่าวคือ บางครั้งผู้บอกภาษาก็ใช้คำเรียกศัพท์เขียวในการเรียกศัพท์ฟ้า เช่นสีหมายเลข H 4 (C100) ซึ่งเป็นเนื้อสีฟ้าสด ผู้บอกภาษาร้อยละ 40

เรียกว่า faa “ฟ้า” ร้อยละ 30 เรียกว่า don “ฟ้า” และอีกร้อยละ 30 เรียกว่า rit “เขียว” จากหลักฐานดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าในภาษานี้เคยมีประเภทสี GRUE อยู่ แต่ในปัจจุบันได้กำลังมีการพัฒนาแยกประเภทสี GRUE ออกเป็นประเภทสีเขียว น้ำเงิน และ ฟ้าในระยะที่ 5

แต่อย่างไรก็ตามจะเห็นได้ว่าในระยะที่ 5 ยังไม่เป็นการพัฒนาที่สมบูรณ์ เนื่องจากประเภทสี GRUE นั้นยังไม่มีการพัฒนาออกมาเป็นประเภทสีเขียวและประเภทสีน้ำเงิน แต่ขณะนี้ได้พัฒนาออกมาเป็นประเภทสีเขียวเพียงอย่างเดียว โดยมีคำว่า rit เป็นคำเรียกประเภทสีเขียว ในขณะที่คำเรียกสีน้ำเงินนั้นกำลังมีการพัฒนาอยู่โดยผู้บอกภาษาบางคนจะเรียกสีน้ำเงินว่า do:m แต่คำเรียกสีน้ำเงินดังกล่าวยังไม่จัดให้เป็นคำเรียกสีพื้นฐานเนื่องจากขาดคุณสมบัติของคำเรียกสีพื้นฐานในข้อที่ว่าต้องเป็นคำที่เด่นและมีการใช้ในความถี่สูง (saliency) แต่คำเรียกสีน้ำเงินในภาษาลัวะถิ่น มีผู้บอกภาษาเพียง 3 - 4 คนที่ใช้คำนี้เรียกสีน้ำเงิน แต่ในอนาคตผู้วิจัยคาดว่า do:m จะกลายเป็นคำเรียกสีพื้นฐานสำหรับประเภทสีน้ำเงิน

นอกจากนั้นคำเรียกประเภทสีฟ้านั้นก็มีย่อยให้เห็นว่ากำลังมีการพัฒนาอยู่ระหว่างคำว่า do:n และ faa ขณะนี้จากข้อมูลยังไม่สามารถสรุปได้แน่ชัดว่าผู้พูดภาษาลัวะ จะใช้คำไหนเรียกประเภทสีฟ้า สิ่งที่ได้จากข้อมูลนั้นเป็นเพียงร่องรอยของการพัฒนาคำเรียกประเภทสีฟ้าเท่านั้น ยังไม่มีการใช้คำไหนเรียกประเภทสีฟ้าอย่างสม่ำเสมอ อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่า do:n นั้นเป็นคำเรียกสีฟ้าที่เป็นภาษาลัวะถิ่น แต่ faa นั้นเป็นคำยืมจากคำเมืองหรือภาษาไทย ซึ่งในอนาคตอันใกล้ผู้พูดภาษาลัวะถิ่นคงจะเลือกคำใดคำหนึ่งเป็นคำเรียกสีฟ้าอย่างแน่นอน

คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาม้งเขียว

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาม้งเขียว โดยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาชาวม้งเขียว เพศหญิงจำนวน 10 คน อายุระหว่าง 30-45 ปี ซึ่งอาศัยอยู่บ้านคอดยาว ต.ป่าสัก กิ่ง อ.ภูซาง จ.พะเยา พบว่าคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาม้งเขียว มีจำนวนทั้งหมด 6 คำ ได้แก่

1. kləi 45 “ขาว” A1(W)
หมายถึงสีขาว และ สีเทาอ่อน
2. klu 45 “ดำ” H(BL100)
หมายถึงสีเทา สีเทาเข้ม และ สีดำ
3. la 45 “แดง” H10(Y80M100)
หมายถึงสีแดง และ สีน้ำตาลอมแดง และสีน้ำตาล

4. klanj 45 “เหลือง” H3(Y100)

หมายถึงสีเหลืองอ่อน สีเหลือง สีเหลืองเข้ม สีเหลืองอมส้ม สีส้ม และ สีเหลืองอมเขียว

5. ⁿdzua 45 “เขียว” G16(Y80C100)

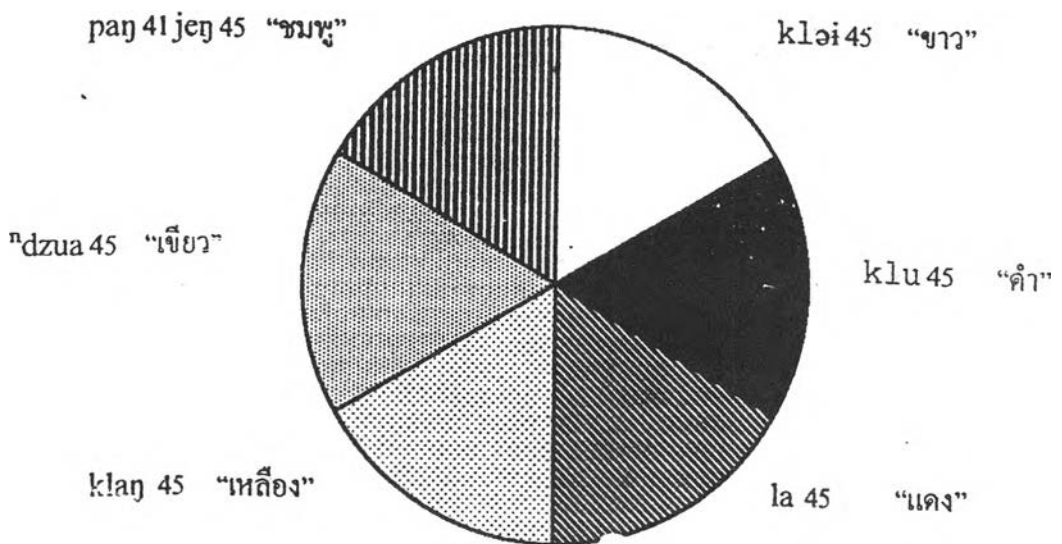
หมายถึงสีเขียวอ่อน สีเขียวอมเหลือง สีเขียวอมฟ้า สีเขียวหัวเปิด และ สีเขียวขี้ม้า

6. paŋ 41 jeŋ 45 “ชมพู” D10(Y20M80)

หมายถึงสีชมพูอ่อน สีชมพู สีชมพูเข้ม และ สีบานเย็น

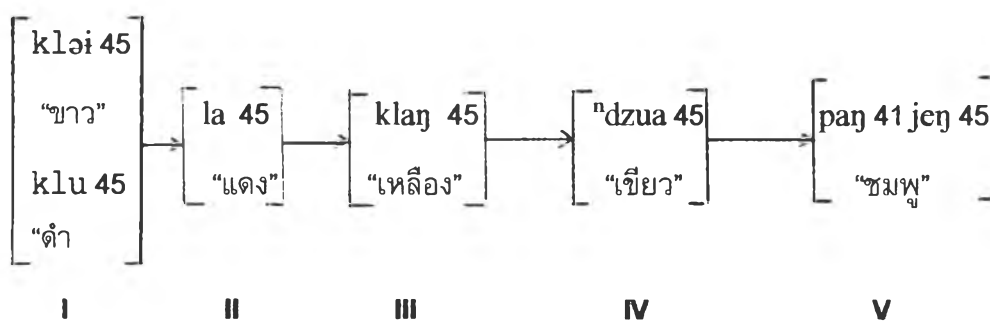
จากจำนวนคำเรียกพื้นฐานทั้งหมด 6 คำในภาษาม้งเขี้ยว นั้น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษาม้งเขี้ยวแบ่งแยกสีทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมชาติออกเป็น 6 ประเภทสี ดังแสดงได้ในภาพที่

15

ภาพที่ 15 การจำแนกประเภทสีของผู้พูดภาษาม้งเขี้ยว

ภาษาม้งเขี้ยวมีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐาน 6 คำ และคำเรียกสีพื้นฐานเหล่านี้มีวิวัฒนาการอยู่ในระยะที่ 5 ตามทฤษฎีคำเรียกสีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ ผู้วิจัยมีสมมติฐานว่าอาจเป็นไปได้ว่าลำดับการเกิดคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาม้งเขี้ยวอาจจะเป็นดังภาพที่ 16

ภาพที่ 16 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษามังเขีว จากสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานของภาษามังเขีว

ในระยะที่ 1 มีคำเรียกสีขาวและดำ

ในระยะที่ 2 มีคำเรียกสีแดง

ในระยะที่ 3 มีคำเรียกสีเหลือง

ในระยะที่ 4 มีคำเรียกสีเขียว

ในระยะที่ 5 มีคำเรียกสีชมพู

เป็นที่น่าสังเกตว่าในระยะที่ 5 ตามทฤษฎีของเบอร์ลินและเคย์แล้ว จะมีคำเรียกสีน้ำเงินเกิดขึ้น แต่ในภาษามังเขีว กลับพบว่าการพัฒนาคำเรียกสีพื้นฐาน pan 41 jen 45 หรือสีชมพูขึ้นมา ส่วนคำเรียกสีน้ำเงินนั้นในขณะมีร่องรอยให้เห็นว่ากำลังมีการพัฒนาอยู่ แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยไม่ให้เป็นคำเรียกสีพื้นฐานเนื่องจากผู้บอกภาษาใช้คำหลายคำในการเรียกสีน้ำเงิน เช่น sa35 และ ji 21 lan 41 ดังนั้นจึงไม่มีคำใดซึ่งผู้บอกภาษาใช้เรียกสีน้ำเงินอย่างสม่ำเสมอ

นอกจากนี้ยังมีหลักฐานทางภาษาแสดงให้เห็นว่ากำลังมีการแยกสีฟ้าออกจากสีน้ำเงินด้วย โดยใช้คำว่า du 45 ตัวอย่างเช่นสีหมายเลข H3 ผู้บอกภาษาร้อยละ 50 เรียกว่า du 45 ‘สีฟ้า’ ร้อยละ 30 เรียกว่า sa35 ‘สีน้ำเงิน’ และ ร้อยละ 20 เรียกว่า ji 21 lan 41 ‘สีน้ำเงิน’ แต่อย่างไรก็ตามจากข้อมูลในขณะนี้ผู้วิจัยไม่เห็นสมควรให้ du 45 เป็นคำเรียกสีพื้นฐานเนื่องจากยังไม่มีควมสม่ำเสมอในการใช้คำนี้ในการเรียกสีฟ้า ยังเป็นเพียงหลักฐานให้เห็นว่าในอนาคตนั้นในภาษามังเขีว จะมีการแยกสีฟ้า ออกจาก สีน้ำเงิน เท่านั้น

คำเรียกสีพื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ

ผลที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกสีพื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ ด้วยการสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาชาวกะเหรี่ยงสะกอ เพศหญิง จำนวน 10 คน อายุระหว่าง 30 - 45 ปี ซึ่งอาศัยอยู่ที่บ้านห้วยขม ต.แม่ยาว อ.เมือง จ. เชียงราย พบว่ามีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานทั้งหมด 5 คำ ได้แก่

1. kua “ขาว” A1(W)

หมายถึงสีขาวและสีเทาอ่อน

2. su “ดำ” H1(BL100)

หมายถึงสีดำ สีเทา และสีเข้มของทุกสี

3. yu “แดง” G10(Y80M100)

หมายถึงสีแดง สีชมพู และสีบานเย็น

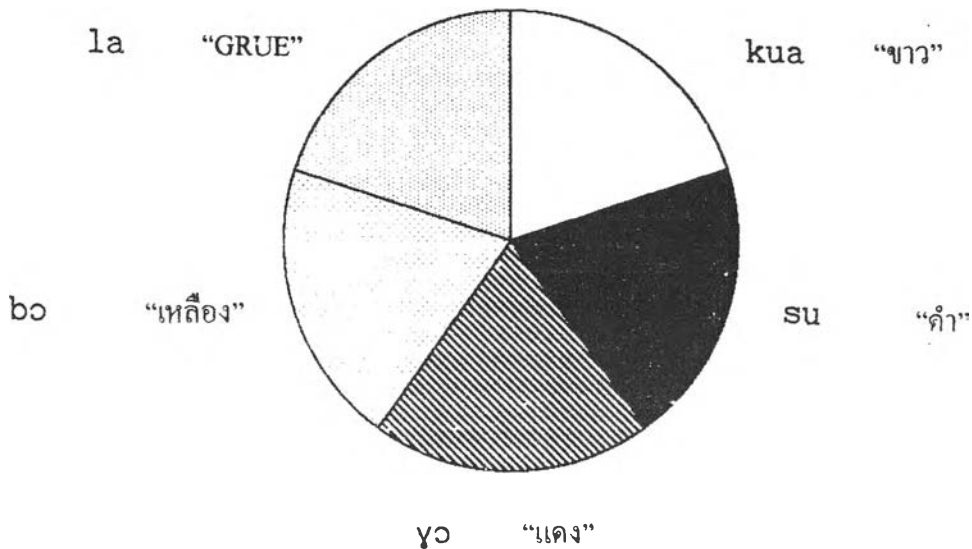
4. bo “เหลือง” H3(Y100)

หมายถึงสีเหลือง และสีน้ำตาล

5. la “GRUE” H16Y(100C100)

หมายถึงสีเขียว น้ำเงิน และ ฟ้ำ

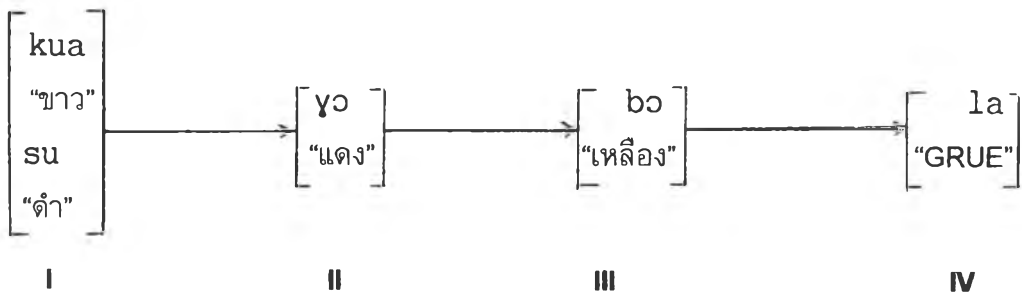
จากคำเรียกสีพื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ ทั้งหมด 5 คำนั้น แสดงให้เห็นว่าผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอแบ่งแยกสีทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมชาติออกเป็น 5 ประเภทสี ดังแสดงในภาพที่ 17

ภาพที่ 17 การจำแนกประเภทสีของผู้พูดภาษากะเหรี่ยงสะกอ

ภาษากะเหรี่ยงสะกอ มีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐาน 5 คำ และคำเรียกสีพื้นฐานเหล่านี้มีวิวัฒนาการอยู่ในระยะที่ 5 ตามทฤษฎีวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานของเบอร์ลินและเคย์ ผู้

วิจัยมีสมมติฐานว่าลำดับการเกิดคำเรียกสีพื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ อาจเป็นดังภาพที่ 18

ภาพที่ 18 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ ในระยะที่ 1 มีคำเรียกสีขาวและดำ

ในระยะที่ 2 มีคำเรียกสีแดง

ในระยะที่ 3 มีคำเรียกสีเหลือง

ในระยะที่ 4 มีคำเรียกสี GRUE เป็นที่น่าสังเกตว่าประเภทสี GRUE นั้นไม่ร่องรอยหรือหลักฐานใด ๆ ให้เห็นว่าจะมีการแยกตัวออกเป็นประเภทสีเขียวและน้ำเงินเลย แต่มีร่องรอยว่าคำเรียกสีพื้นฐานคำต่อไปในภาษากะเหรี่ยงสะกอจะเป็นคำเรียกสีม่วง

เปรียบเทียบคำเรียกสีพื้นฐานของภาษาไทย ลัวะ ม้งและกะเหรี่ยง

คำเรียกสีพื้นฐานในแต่ละภาษาซึ่งมีจำนวนมากน้อยไม่เท่ากัน แสดงให้เห็นว่าผู้ที่พูดภาษาต่างกันมีการจำแนกสีทั้งหมดในธรรมชาติต่างกันอย่างออกไป คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้งและกะเหรี่ยง มีจำนวนแตกต่างกันดังแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

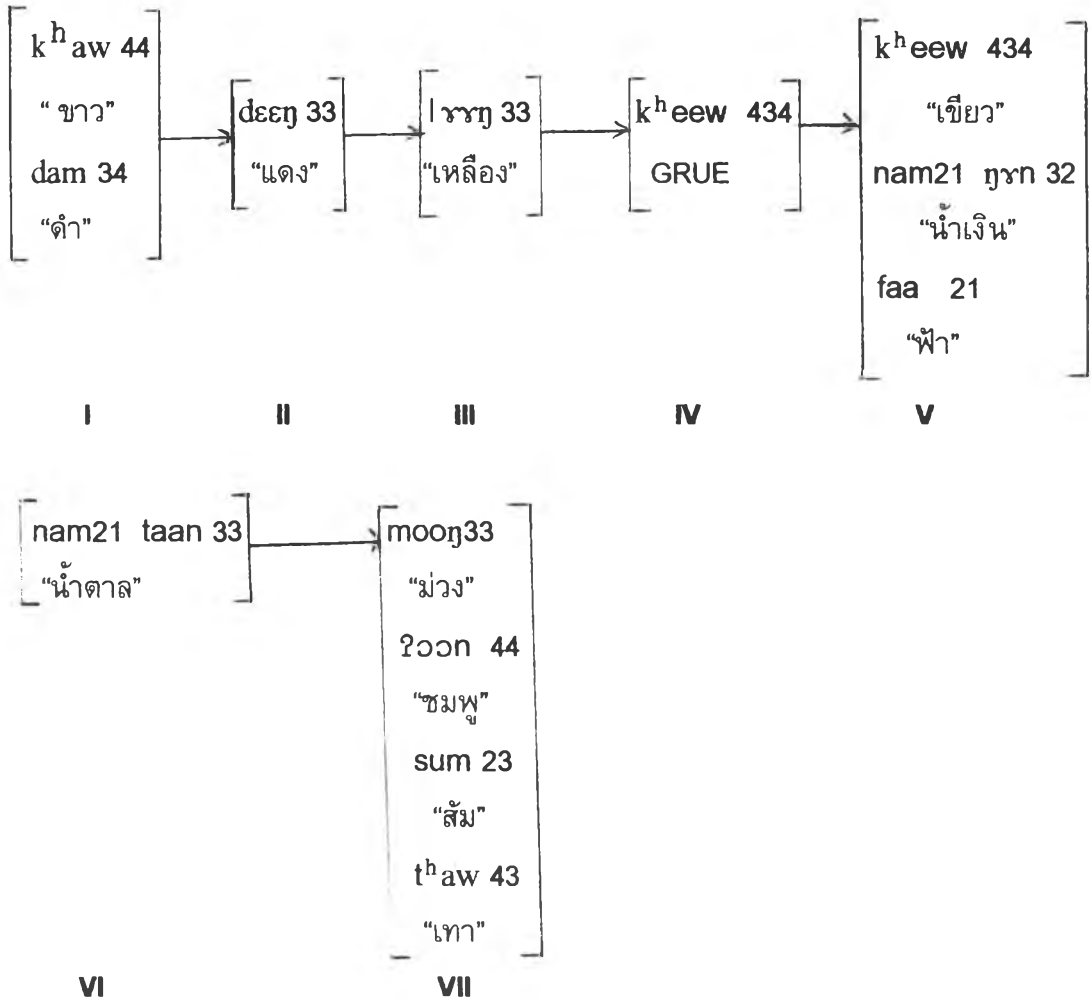
ภาษา	จำนวนคำเรียกสีพื้นฐาน
ไทย	12
ลัวะถิ่น	5
ม้งเขียว	6
กะเหรี่ยงสะกอ	5

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้งและกะเหรี่ยง

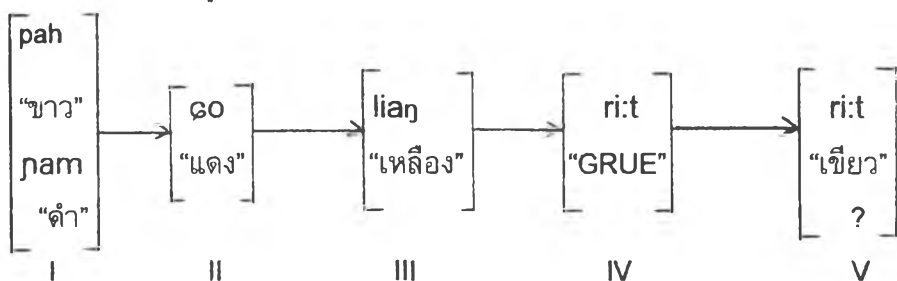
ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานไว้ว่าภาษาทั้ง 4 ภาษา ซึ่งเป็นภาษาของชนกลุ่มน้อยในประเทศไทย จะมีคำเรียกสีพื้นฐานไม่เกิน 5 คำ แต่จำนวนคำเรียกสีพื้นฐานของภาษาไทยที่มีถึง 12 คำ และในภาษาม้งมี 6 คำนั้น ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้

การที่ภาษาเหล่านี้มีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานที่แตกต่างกัน ทำให้คำเรียกสีพื้นฐานของแต่ละภาษานั้นมีวิวัฒนาการอยู่ในระยะต่าง ๆ ไม่เท่ากันตามทฤษฎีวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้น

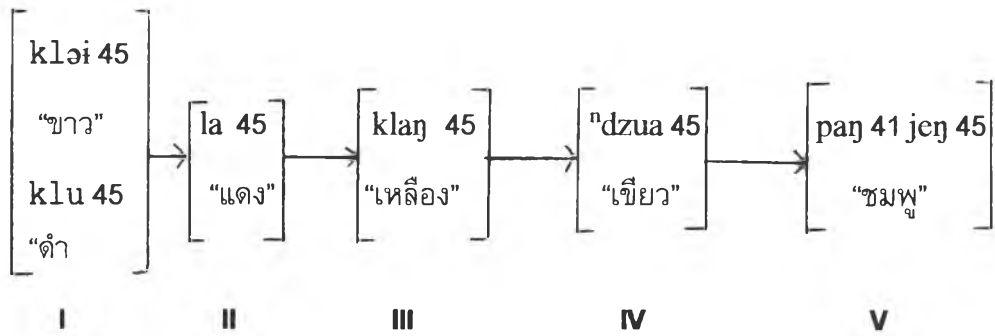
ฐานของเบอร์ลินและเคย์ ภาษาไทลื้อมีคำเรียกสีพื้นฐาน 12 คำจึงอยู่ในระยะที่ 7 ภาษาลัวะถิ่นมีคำเรียกสีพื้นฐาน 5 คำ พัฒนาอยู่ในระยะที่ 5 ภาษาม้งเขี้ยวมีคำเรียกสีพื้นฐาน 6 คำ พัฒนาอยู่ในระยะที่ 5 และภาษากะเหรี่ยงสะกอซึ่งมีคำเรียกสีพื้นฐาน 5 คำพัฒนาอยู่ในระยะที่ 4 ดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

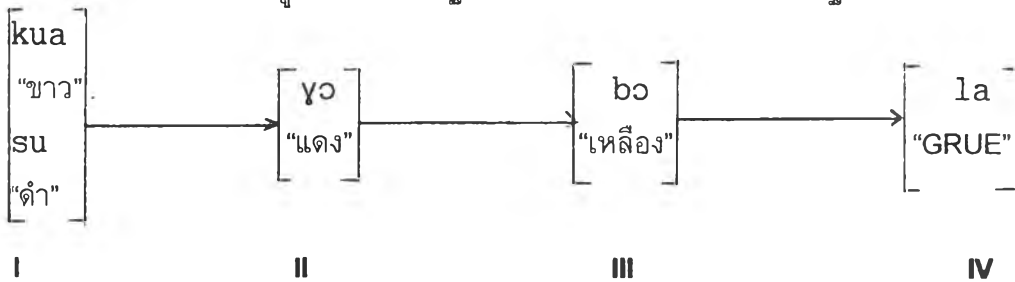
ภาพที่ 19 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทลื้อ

ภาพที่ 20 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น

ภาพที่ 21 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษามัง

ภาพที่ 22 แผนภูมิแสดงสมมติฐานวิวัฒนาการของคำเรียกสีพื้นฐานในภาษากะเหรี่ยง

ในระยะที่ 1 - 4 ทุกภาษาที่ศึกษามีวิวัฒนาการคำเรียกสีพื้นฐานที่เหมือนกัน นั่นคือมีคำเรียกสีขาว ดำ แดง เหลือง และเขียวหรือGRUE แต่หลังจากระยะที่ 4 ไปแล้วแต่ละภาษาก็มีวิวัฒนาการที่แตกต่างกันออกไป เช่นในระยะที่ 5 ภาษาไทลื้อมีคำเรียกสีเขียว น้ำเงิน และฟ้า ในขณะที่ภาษาลัวะถิ่นมีแค่คำเรียกสีเขียวและภาษามังเขี๋ยมีคำเรียกสีชมพูเป็นต้น

จากหนังสือ *Basic Color Terms : Their Universality and Evolution* ซึ่งเป็นรายงานผลการวิจัยของเบอร์ลินและเคย์เกี่ยวกับคำเรียกสีในภาษาต่างๆ ที่พูดกันทั่วโลกทำให้เบอร์ลินและเคย์เสนอว่าจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานนั้นอาจจะมีความสัมพันธ์กับสภาพความเป็นอยู่ของกลุ่มชาติพันธุ์ กล่าวคือกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้สัมผัสกับเทคโนโลยีต่างๆ ก่อนข้างมาก หรือกลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้สัมผัสกับวัฒนธรรมของกลุ่มอื่นๆ ทำให้มีวัฒนธรรมที่ซับซ้อน อาจจะมีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานมากกว่ากลุ่มชาติพันธุ์ที่ยังไม่ได้สัมผัสกับเทคโนโลยีและวัฒนธรรมอื่นๆ มากนัก

ดังนั้นจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานในภาษาทั้ง 4 ภาษาของภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จึงเป็นตัวอย่างที่ดีที่จะพิสูจน์ข้อเสนอดังกล่าวของเบอร์ลินและเคย์

การที่คำเรียกสีพื้นฐานในภาษาไทลื้อมีมากถึง 12 คำนั้น ผู้วิจัยพบว่าชาวไทลื้อได้ยืมคำเรียกสีพื้นฐานจากคำเมืองมาก อาจจะได้ว่าคำเรียกสีพื้นฐานของชาวไทลื้อและของผู้พูดภาษาคำเมืองแทบจะไม่มี ความแตกต่างกันเลย ซึ่งผู้วิจัยสันนิษฐานว่าชาวไทลื้อมีการสัมผัสทางวัฒนธรรมและภาษากับคนเมืองจนมีการยืมคำมาใช้เป็นเวลานานมาแล้ว ชาวไทลื้อในอำเภอเชียงค่านั้นสันนิษฐานว่าได้อพยพมาจากบ้านเมืองเดิมในเขตสิบสองปันนาเมื่อประมาณ 200 กว่าปีมาแล้วและมาตั้งรกรากอยู่ใน 26 หมู่บ้านของอำเภอเชียงค่าน(ม.ร.ว. รุจยา อาภากร, 2539) การที่ชาวไทลื้อได้มาตั้งถิ่นฐานอยู่ในที่ราบมาตลอดและการที่เป็นผู้พูดภาษาตระกูลไท

จึงผสมกลมกลืนเข้ากับคนเมือง(ไทยวน)ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ของภาคเหนือได้อย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดการยืมคำ และเมื่อมีการยืมคำเกิดขึ้นก็จะทำให้โลกทัศน์ของผู้พูดภาษาไทยลือคล้ายกับผู้พูดภาษาตระกูลไทอื่นๆ ในประเทศไทย ดังนั้นคำเรียกสีของชาวไทลื้อจึงมีถึง 12 คำมากกว่าคำเรียกสีพื้นฐานของกลุ่มชาติพันธุ์อื่นๆ ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว

ดังนั้นภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้สนับสนุนข้อสังเกตของเบอร์ลินและเคย์ว่ากลุ่มชาติพันธุ์ที่ได้สัมผัสกับวัฒนธรรมของกลุ่มอื่นๆทำให้มีวัฒนธรรมที่ซับซ้อน อาจจะมีจำนวนคำเรียกสีพื้นฐานมากกว่ากลุ่มชาติพันธุ์ที่ยังไม่ได้สัมผัสกับเทคโนโลยีและวัฒนธรรมอื่นๆมากนัก ดังเช่นชาวละว้า ม้งเขี้ยว และกะเหรี่ยงสะกอที่แม้ว่าจะมาอาศัยอยู่ในพื้นที่ราบ แต่ก็แยกหมู่บ้านออกไปต่างหากไม่ปะปนกับคนเมือง ดังนั้นการสัมผัสทางวัฒนธรรมจึงยังไม่เกิดขึ้นเหมือนกับผู้พูดภาษาไทย

การสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และกะเหรี่ยง

จากข้อมูลคำเรียกสีในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และกะเหรี่ยงพบว่ามีคำเรียกสีไม่พื้นฐานเป็นจำนวนมาก ส่วนใหญ่เป็นคำผสมเกิดจากการรวมคำเรียกสี 2 คำ หรือเกิดจากการนำคำเรียกสี 1 คำ + คำขยายเช่น “อ่อน” และ “แก่” ซึ่งทำให้สีๆนี้เฉพาะเจาะจงมากขึ้น นอกจากนี้คำเรียกสีไม่พื้นฐานยังมีคำที่เป็นชื่อของสิ่งของที่มีสีนั้นๆ เพื่อระบุเฉพาะเจาะจงถึงสีดังกล่าว ในการนำคำที่เป็นชื่อของสิ่งของหรือวัตถุตามธรรมชาติมาเป็นคำเรียกสีนั้น ผู้บอกภาษาจะใช้คำว่า “สี” นำหน้าคำเรียกวัตถุหรือสิ่งของนั้นเสมอ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่ามันหมายถึงคำเรียกสีไม่ได้หมายถึงวัตถุนั้นๆ เช่น “สีเขียวตองอ่อน” ในภาษาไทยซึ่งหมายถึงสีเขียวที่คล้ายคลึงกับยอดตองนั่นเอง

เนื่องจากกลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานนั้นมีทั้งหมด 3 กลวิธีดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จากข้อมูลพบว่าแต่ละกลวิธีนั้นมีความถี่ในการใช้ที่แตกต่างกันออกไป ดังนั้นในการนำเสนอกลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน ผู้วิจัยจึงจะนำเสนอความถี่หรือจำนวนครั้งที่มีการใช้กลวิธีนั้นๆประกอบด้วย และจะคิดออกมาเป็นอัตราร้อยละเพื่อให้ง่ายต่อการเปรียบเทียบว่ากลวิธีไหนมีการใช้มากที่สุดและกลวิธีไหนมีการใช้น้อยที่สุด

ในการนับความถี่ในการใช้นั้น นับจากจำนวนบัตรสีทั้งหมด 208 บัตร ซึ่งผู้บอกภาษาทั้ง 10 คน จะต้องตอบว่าบัตรสีนั้นๆเรียกว่าสีอะไร ดังนั้นในแต่ละภาษาผู้วิจัยจะมีข้อมูลคำเรียกสีอยู่ทั้งหมด $208 \times 10 = 2,080$ คำ ในจำนวนคำเรียกสี 2,080 คำนี้ก็จะแบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐานและคำเรียกสีไม่พื้นฐาน ในส่วนของคำเรียกสีไม่พื้นฐานนั้นผู้วิจัยก็จะแยกว่าแต่ละกลวิธีมีการใช้กี่ครั้งแล้วนำจำนวนครั้งนั้นมาคำนวณเป็นอัตราร้อยละ เช่น จากข้อมูลคำเรียกสีภาษาไทยทั้งหมด 2,080 คำ แบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 1,022 คำ และคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 1,058 คำ ผู้วิจัยก็จะนับว่ามีการใช้กลวิธีการสร้างคำแบบที่ 1 คือการผสมคำเรียกสีเข้า

ด้วยกันก็คำ และทำเช่นนี้ซ้ำอีกกับกลวิธีการสร้างคำแบบที่ 2 และ 3 ผลการนับพบว่ากลวิธีที่ 1 มีจำนวน 242 คำ แบบที่ 2 มีจำนวน 512 คำ และแบบที่ 3 มีจำนวน 304 คำ จึงเท่ากับ กลวิธีที่ 1 มีความถี่ในการใช้ 242 ครั้ง กับกลวิธีที่ 2 มีความถี่ในการใช้ 512 ครั้ง กับกลวิธีที่ 3 มีความถี่ในการใช้ 304 ครั้ง เมื่อนำจำนวนความถี่ของแต่ละกลวิธีไปคำนวณเป็นอัตราร้อยละ ก็จะได้ร้อยละ 22.87, 48.39 และ 28.73 ตามลำดับ ผู้วิจัยทำเช่นนี้กับข้อมูลคำเรียกสีทุกภาษาที่ ศึกษา

การสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทย

ในภาษาไทยผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 3 แบบคือ

การผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกัน วิธีการเรียกสีต่าง ๆ ที่ไม่ใช่สีพื้นฐาน เช่น สีเฉดอื่น ๆ ที่ต่างออกไป อาจทำได้โดยการผสมคำเรียกสี 2 คำในภาษาเข้าด้วยกัน เช่น การผสมคำเรียกสีทั้ง 2 คำเข้าด้วยกันเลย หรือนำคำเรียกสีมาผสมกันโดยอาจจะใช้คำเชื่อม เช่น “อม” และ “ออก” เชื่อมคำเรียกสีทั้ง 2 คำเข้าด้วยกัน ดังมีกฎการผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกันดังนี้ คำเรียกสี A + (“อม”หรือ“ออก”)+ คำเรียกสีB หมายถึง คำเรียกสีC ตัวอย่างเช่น

kh^haw44 ?um44 lyɯŋ33 (ขาว+(อม)+เหลือง) หมายถึง สีขาวที่มีสีเหลืองผสมอยู่เล็กน้อย

kheew33 ?um44 faa21 (เขียว+(อม)+ฟ้า) หมายถึง สีเขียวที่มีสีฟ้าผสมอยู่

nam21 taan33 ?oɔk21 deɛŋ33 (น้ำตาล+(ออก)+แดง) หมายถึง สีน้ำตาลที่มีสีแดงผสมอยู่

moonŋ33 deɛŋ33 (ม่วง+แดง) หมายถึง สีม่วงที่มีสีแดงผสมอยู่

kh^haw44 faa21 (ขาว + ฟ้า) หมายถึง สีขาวที่มีสีฟ้าผสมอยู่เล็กน้อย

จากตัวอย่างที่ยกมานี้ จะสังเกตได้ว่าคำเรียกสีคำแรกดูเหมือนจะเป็นคำหลัก ส่วนคำเรียกสีคำหลังเป็นคำขยายระบุเฉดสีเฉพาะลงไปตามลักษณะการสร้างคำของภาษาตระกูลไท ซึ่งมักจะวางคำขยายไว้หลังคำนามที่ต้องการขยาย ดังนั้นในสีเดียวกันผู้บอกภาษาอาจจะเรียกต่างกันโดยเฉพาะสีเขียวอมเหลือง และ สีเหลืองอมเขียว ขึ้นอยู่กับว่าผู้บอกภาษาคนนั้น เน้นสีอะไรเป็นหลัก

การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย กลวิธีอีกแบบหนึ่งของการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน คือการสร้างคำผสมซึ่งประกอบด้วยคำเรียกสีกับคำขยาย ดังมีกฎในการผสมคือ คำเรียกสี A+ คำขยาย หมายถึง คำเรียกสี B คำขยายที่พบในภาษาไทยได้แก่ ?oɔn23 “อ่อน” kim21

“เข้ม” mun 24 “หม่น” keε 21 “แก่” kam21 “ดำ” การผสมคำเรียกสีกับคำขยายมีตัวอย่างดังนี้

lyyŋ33 ʔoon23 (เหลือง + อ่อน) หมายถึง สีเหลืองอ่อน

faa21 mun 24 (ฟ้า + หม่น) หมายถึง สีฟ้าที่มีส่วนผสมของสีเขียวอยู่

deεŋ33 kim21 (แดง+ เข้ม) หมายถึง สีแดงเข้ม

lyyŋ33 keε 21 (เหลือง + แก่) หมายถึง เหลืองแก่หรือเหลืองเข้ม

khecw33 kam21 (เขียว + ดำ) หมายถึง สีเขียวที่มีส่วนผสมของสีดำทำให้ออกเป็นสีมืด ๆ

จากตัวอย่างที่ยกมาเป็นที่น่าสังเกตว่าการที่ผู้บอกภาษานำคำเรียกสี + คำขยาย “หม่น” จะหมายถึงสีผสมที่มีอัตราส่วนการผสมของwhiteอยู่มากหรือเป็นสีผสมระหว่างสีหลัก 2 สี เช่น cyan+ yellow ในอัตราส่วนที่ใกล้เคียงกันมาก ทำให้ได้สีผสมซึ่งดูยากกว่าเป็นสีอะไร เช่น ระหว่างสีเขียวกับสีฟ้า เพราะไม่มีสีไหนที่เด่นออกมาเป็นพิเศษ

อีกประการหนึ่งการใช้คำเรียกสี + คำขยาย “แก่” หรือ “เข้ม” นั้นพบว่ามีการใช้แทนกันได้ โดยไม่มีนัยสำคัญใด ๆ หรือทำให้ความหมายของคำเรียกสีนั้นแตกต่างกันแต่อย่างใด

การใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน คือกลวิธีอีกแบบหนึ่งซึ่งผู้พูดภาษาไทยเลือกใช้ในการเรียกสีไม่พื้นฐาน เช่น

khii21thaw21 “ซีเต้า”หมายถึงคำเรียกสีเทา

baan33jin44 “ดอกบานเย็น” หมายถึงคำเรียกสีชมพูเข้มหรือสีที่เหมือนกับสีดอกบานเย็น

nyy 21 “เนื้อ”หมายถึงคำเรียกสีครีม

นอกจากนั้นยังพบว่ามีการใช้คำเรียกสีผสมกับคำเรียกสีของเฉพาะอีกด้วย โดยมีรูปแบบการผสมดังนี้ คำเรียกสี + คำเรียกสีผสมกับคำเรียกสีของเฉพาะ เช่น

faa 21nam21 thalee42 (ฟ้า + น้ำทะเล) หมายถึงสีฟ้าเข้ม

deεŋ33 lyyt21 muu44 (แดง + เลือดหมู) หมายถึงสีแดงเข้ม

moonŋ33 ken31 bak21 phaŋ 4 (ม่วง + เม็ดมะปราง) หมายถึงสีม่วงเข้ม

จากข้อมูลคำเรียกสีในภาษาไทยพบว่ากลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาไทยทั้ง 3 กลวิธี มีความถี่ในการใช้แตกต่างกันออกไปดังนี้

กลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ (%)
1.การผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกัน	242	22.87
2.การผสมคำเรียกสิ่งกับคำขยาย	512	48.39
3.การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน	304	28.73

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทย

จากตารางแสดงความถี่ในการใช้กลวิธีต่าง ๆ 3 แบบ เพื่อสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานพบว่ากลวิธีที่ 2 คือการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานโดยผสมคำเรียกสิ่งเข้ากับคำขยายมีการใช้มากที่สุด กลวิธีที่ 3 คือการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน และกลวิธีที่ 1 คือการผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกันมีการใช้น้อยตามลำดับ

จากการที่กลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทยซึ่งเป็นภาษาของชนกลุ่มน้อยในประเทศไทยนั้นมีความสอดคล้องกับการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานของภาษาไทยทั้ง 4 ถิ่น จากการศึกษาของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ โดยมีตัวอย่างให้เห็นเช่น คำเรียกสิ่งฟ้า + น้ำทะเล และ เขียว + ทะเล เป็นต้น คำว่าน้ำทะเลไม่น่าจะมีในภาษาไทย โดยเฉพาะคนไทยผู้อาศัยอยู่ในพื้นที่ราบทางภาคเหนือซึ่งไม่มีอาณาเขตติดกับทะเล ดังนั้นผู้พูดภาษาไทยไม่น่าจะคุ้นเคยกับคำว่าทะเล ผู้วิจัยจึงคิดว่าน่าจะเป็นการยืมจากภาษาไทยกรุงเทพฯ และการยืมคำดังกล่าวก็น่าไปสู่การยืมโลกทัศน์ด้วย ทำให้ผู้พูดภาษาไทยเห็นว่าสีฟ้าเข้มเหมือนกับสีของน้ำทะเล จากข้อมูลคำเรียกสิ่งของภาษาไทยผู้วิจัยพบที่มีการยืมจากภาษาไทยกรุงเทพฯ และคำเมืองมาก

คำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น

จากข้อมูลคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น ผู้วิจัยพบกลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน 3 วิธี ดังนี้ การผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกัน การผสมคำเรียกสิ่งกับคำขยาย และการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

การผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกัน วิธีการเรียกสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ใช่สิ่งพื้นฐาน เช่น เจดสีอื่น ๆ ที่ต่างกันออกไป อาจจะทำได้โดยผสมคำเรียกสิ่ง 2 คำในภาษาเข้าด้วยกัน โดยกฎการผสมคือคำเรียกสิ่ง A + คำเรียกสิ่ง B หมายถึง คำเรียกสิ่ง C ดังตัวอย่างต่อไปนี้

lian pah (เหลือง + ชาว) หมายถึงสีเหลืองอ่อน

pah ri:t (ชาว + เขียว) หมายถึงสีชาวมืดเขียวปนอยู่เล็กน้อย

pam pah (ดำ + ชาว) หมายถึงสีเทา

๘๐: pah (แดง + ชาว) หมายถึงสีชมพู

๘๐: lian (แดง + เหลือง) หมายถึงสีส้ม

ลักษณะโครงสร้างการผสมคำพบว่าคำเรียกสีที่อยู่ข้างหน้าจะเป็นคำหลัก และ คำเรียกสีที่อยู่ข้างหลังเป็นคำขยาย ดังนั้นความหมายของคำจึงเน้นที่คำหลักหรือคำเรียกสีที่อยู่ข้างหน้านั่นเอง

การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาลัวะ ถิ่น ผู้วิจัยพบว่าในภาษานี้มีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานโดยการผสมคำเรียกสีกับคำขยายมาก คำขยายที่พบจากข้อมูลมี 3 คำ คือ me:t “อ่อนหรือจาง” ?iat “อ่อนหรือจาง” kem “เข้ม” กฎในการผสมคำเรียกสีกับคำขยายคือ คำเรียกสี A + คำขยาย หมายถึง คำเรียกสี B คำขยายซึ่งบ่งบอกเฉดสีจะอยู่ข้างหลังคำเรียกสีเสมอ ตัวอย่างคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่มีกลวิธีการสร้างคำโดยผสมคำเรียกสีกับคำขยายมีดังนี้

lian me:t (เหลือง + อ่อน) หมายถึงสีเหลืองอ่อน

nam ?iat (ดำ + จาง) หมายถึงสีเทา

๘๐:t me:t (ส้ม + อ่อน) หมายถึงสีส้มอ่อน

lian kem (เหลือง + เข้ม) หมายถึงสีเหลืองเข้ม

เป็นที่น่าสังเกตว่าคำว่า kem “เข้ม” นั้น เหมือนกับภาษาไทยกรุงเทพฯหรือคำเมืองมาก ผู้วิจัยจึงมีสมมติฐานว่าอาจจะเป็นคำที่ยืมมาจากภาษาไทยกรุงเทพฯหรือคำเมือง เนื่องจากว่า คำขยาย me:t “อ่อนหรือจาง” และ ?iat “อ่อนหรือจาง” เป็นคำภาษาลัวะถิ่น และที่น่าสนใจมากคือคำขยาย kem “เข้ม” จากข้อมูลพบว่าใช้เฉพาะกับ lian “สีเหลือง” เท่านั้น ซึ่งคำว่า lian “สีเหลือง” ก็เป็นคำยืมเช่นกัน

จากข้อมูลผู้วิจัยพบว่าคำขยาย me:t “อ่อนหรือจาง” และ ?iat “อ่อนหรือจาง” มีการใช้สลับกันไปโดยไม่มีความสำคัญทางความหมาย และจากการสอบถามผู้บอกภาษาก็พบว่าผู้บอกภาษาไม่สามารถอธิบายความแตกต่างของคำ 2 คำนี้ได้ นอกจากนี้จากการสังเกตจากข้อมูลก็ไม่พบว่าคำ 2 คำนี้มีความแตกต่างกันแต่อย่างใด

การใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน จากข้อมูลคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น พบว่ามีการใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีพื้นฐานเพียง 3 คำดังนี้คือ

miam “เลือด” หมายถึงสีแดงเข้ม

ha:t “หมากสุก” หมายถึงสีส้มอมแดงหรืออมชมพู

tap cin “ตับหมู” หมายถึงสีแดงคล้ำๆ หรือ สีน้ำตาลอมแดง”

จากข้อมูลคำเรียกสีในภาษาลัวะถิ่น 2,080 คำ แบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 1,087 คำ และคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 993 คำ และใน 993 คำนี้มีความถี่ของการใช้กลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

กลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ (%)
1.การผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกัน	188	18.93
2.การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย	755	76.03
3.การใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน	50	0.50

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น

เมื่อเปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีแต่ละแบบในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาลัวะถิ่น พบว่ามีการใช้กลวิธีที่ 2 คือการผสมคำเรียกสีกับคำขยายมากที่สุด จำนวนเป็นอัตราร้อยละได้ถึง 76.03 % และมีการใช้กลวิธีที่ 3 คือการใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐานน้อยที่สุดคิดเป็น 0.50 % เท่านั้น

คำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาม้งเขี้ยว

จากข้อมูลคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาม้งเขี้ยว ผู้วิจัยพบว่ามีการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 3 วิธี ดังนี้ การผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกัน การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย และ การใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

การผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกัน วิธีการเรียกสีต่าง ๆ ที่ไม่ใช่สีพื้นฐาน เช่น เจดสีอื่น ๆ ที่ต่างกันออกไป อาจจะทำได้โดยผสมคำเรียกสี 2 คำในภาษาเข้าด้วยกัน โดยมีกฎการผสมคือคำเรียกสี A + คำเรียกสี B หมายถึง คำเรียกสี C ดังตัวอย่างต่อไปนี้

kləŋ 41 kləŋ 45 (เหลือง + ขาว) หมายถึงสีเหลืองอ่อน

la 41 kləŋ 41 (แดง + เหลือง) หมายถึงสีส้มหรือสีส้มแก่

paŋ 41 jeŋ 45 kləŋ 45 (ชมพู + ขาว) หมายถึงสีชมพูอ่อน

"dzua 54 kləŋ 45 (เขียว + ขาว) หมายถึงสีเขียวอ่อน

ลักษณะโครงสร้างการผสมคำพบว่าคำเรียกสีที่อยู่ข้างหน้าจะเป็นคำหลัก และ คำเรียกสีที่อยู่ข้างหลังเป็นคำขยาย ดังนั้นความหมายของคำจึงเน้นที่คำหลักหรือคำเรียกสีที่อยู่ข้างหน้านั่นเอง

การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาม้งเขี้ยว ผู้วิจัยพบว่าในภาษานี้มีการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานโดยการผสมคำเรียกสีกับคำขยายมาก คำขยายที่พบจากข้อมูลมี 4 คำ คือ mɔ 32 “มืด ๆ ดำ ๆ” lau 32 “แก่” tshɔ 33 “อ่อน” tʃhau 35 “เข้ม” กฎในการผสมคำเรียกสีกับคำขยายคือ คำเรียกสี A + คำขยาย หมายถึง คำ

เรียกสี B คำขยายซึ่งบ่งบอกเจตสีจะอยู่ข้างหลังคำเรียกสีเสมอ ตัวอย่างคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่มีกลวิธีการสร้างคำโดยผสมคำเรียกสีกับคำขยายมีดังนี้

klaŋ 41 tsho 33(เหลือง + อ่อน) หมายถึงสีเหลืองอ่อน

klu45 tsho 33 (ดำ + อ่อน) หมายถึงสีเทา

"dzua54 lau32 (เขียว + แก่) หมายถึงสีเขียวแก่หรือเขียวเข้ม

klaŋ 41 tʃhau 35(เหลือง + เข้ม) หมายถึงสีเหลืองเข้ม

การใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน จากข้อมูลคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาม้งเขี้ยว พบว่ามีการใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐานดังนี้ คือ

gua35 neŋ42 "ขี้ม้า" หมายถึงสีเขียวขี้ม้า

plok45 gai23 "เปลือกไข่" หมายถึงสีเหลืองคล้ายสีเปลือกไข่

"ʃhan35 bua35 "เลือดหมู" หมายถึงสีแดงคล้ำหรือสีน้ำตาล

นอกจากจะใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีพื้นฐานแล้วในภาษาม้งเขี้ยว ยังมีการใช้คำเรียกสีผสมกับคำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐานอีกด้วย โดยมีโครงสร้างคำคือ คำเรียกสี + คำเรียกสีของเฉพาะ เช่น "dzua54 bloŋ 41 tʃwi45 (เขียว + ไบกล้วย) หมายถึงสีเขียวยอดตอง เป็นต้น

จากข้อมูลคำเรียกสีในภาษาม้งเขี้ยว 2,080 คำ แบ่งออกเป็นคำเรียกสีพื้นฐาน 636 คำ และคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 1,444 คำ และใน 1,444 คำนี้มีความถี่ของการใช้กลวิธีต่างๆดังนี้

กลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ (%)
1.การผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกัน	283	19.59
2.การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย	1,012	70.08
3.การใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน	149	1.03

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษาม้งเขี้ยว

ภาษาม้งเขี้ยว มีความถี่ของการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ มีการใช้คำเรียกสีกับคำขยายมากที่สุดถึงร้อยละ 70.08 และ มีความถี่ของการใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐานน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 1.03 เท่านั้น

คำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ

จากข้อมูลคำเรียกสีไม่พื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ ผู้วิจัยพบว่า มีกลวิธีในการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐาน 3 วิธี ดังนี้ การผสมคำเรียกสีเข้าด้วยกัน การผสมคำเรียกสีกับคำขยาย และการใช้คำเรียกสีของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสีไม่พื้นฐาน

การผสมคำเรียกชื่อเข้าด้วยกัน วิธีการเรียกชื่อต่าง ๆ ที่ไม่ใช่พื้นฐาน เช่น เจดสีอื่น ๆ ที่ต่างกันออกไป อาจจะทำได้โดยผสมคำเรียกชื่อ 2 คำในภาษาเข้าด้วยกัน โดยมีกฎการผสมคือคำเรียกชื่อ A + คำเรียกชื่อ B หมายถึง คำเรียกชื่อ C ดังตัวอย่างต่อไปนี้

bo33 kua33 (เหลือง + ขาว) หมายถึงสีขาวอมเหลือง

su33 kua33 (ดำ+ ขาว) หมายถึงสีเทา

ka33+bo33 (แดง + เหลือง) หมายถึงสีส้ม

ลักษณะโครงสร้างการผสมคำในภาษากะเหรี่ยงสะกอพบว่าคำเรียกชื่อที่อยู่ข้างหน้าจะเป็นคำหลัก และ คำเรียกชื่อที่อยู่ข้างหลังจะเป็นคำขยาย ดังนั้นความหมายของคำจึงเน้นที่คำหลักหรือคำเรียกชื่อที่อยู่ข้างหน้านั่นเอง

การผสมคำเรียกชื่อกับคำขยาย จากการวิเคราะห์ข้อมูลคำเรียกชื่อไม่พื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ ผู้วิจัยพบว่าในภาษานี้มีการสร้างคำเรียกชื่อไม่พื้นฐานโดยการผสมคำเรียกชื่อกับคำขยาย คำขยายที่พบจากข้อมูลมีเพียง 2 คำ คือ ca?33 “อ่อน” ke?34 “แก่หรือเข้ม” กฎในการผสมคำเรียกชื่อกับคำขยายคือ คำเรียกชื่อ A + คำขยาย หมายถึง คำเรียกชื่อ B คำขยายซึ่งบ่งบอกเจดสีจะอยู่ข้างหลังคำเรียกชื่อเสมอ ตัวอย่างคำเรียกชื่อไม่พื้นฐานที่มีกลวิธีการสร้างคำโดยผสมคำเรียกชื่อกับคำขยายมีดังนี้

bo33 ca? 33 (เหลือง + อ่อน) หมายถึงสีเหลืองอ่อน

su33 ca?33(ดำ +อ่อน) หมายถึงสีเทา la 33 ka?34 (เขียว + แก่) หมายถึงสีเขียวแก่หรือเขียวเข้ม

bo33 ke? 34 (เหลือง + เข้ม) หมายถึงสีเหลืองเข้ม

การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกชื่อไม่พื้นฐาน จากข้อมูลคำเรียกชื่อไม่พื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอพบว่ามีการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกไม่พื้นฐานน้อยมาก จากข้อมูลพบเพียง 2 คำ คือ

la 33 sel la 33 (เขียว + ไ้ไม้)หมายถึงสีเขียวคล้ายไ้ไม้

la 33 bo? le 33(สีเขียว + ทะเล) หมายถึงสีเขียวเข้ม

น่าสังเกตว่ากลวิธีการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกชื่อไม่พื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ มีโครงสร้างคำคือ คำเรียกชื่อ + คำเรียกสิ่งของเฉพาะ แต่ไม่พบการนำคำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกชื่อไม่พื้นฐานโดยตรง เช่น สีเลือดหมูในภาษาไทย เป็นต้น

จากข้อมูลคำเรียกชื่อในภาษากะเหรี่ยงสะกอ 2,080 คำ แบ่งออกเป็นคำเรียกชื่อพื้นฐาน 866 คำ และคำเรียกชื่อไม่พื้นฐาน 1,214 คำ และใน 1,214 คำนี้มีความถี่ของการใช้กลวิธีต่าง ๆ ดังนี้

กลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน	ความถี่ (ครั้ง)	ร้อยละ (%)
1.การผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกัน	1090	89.41
2.การผสมคำเรียกสิ่งกับคำขยาย	99	8.15
3.การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน	25	2.05

ตารางที่ 5 เปรียบเทียบความถี่ในการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษากะเหรี่ยงสะกอ

ภาษากะเหรี่ยงสะกอมีความถี่ของการใช้กลวิธีในการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ มีการใช้กลวิธีที่ 1 คือการผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกันมากที่สุดถึงร้อยละ 89.41 และมีความถี่ของการใช้กลวิธีที่ 3 คือการนำคำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานน้อยที่สุดเพียงร้อยละ 2.05 เท่านั้น

เปรียบเทียบการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยง

การสร้างคำเรียกไม่พื้นฐานในภาษาไทย ลัวะ ม้ง และ กะเหรี่ยงมีกลวิธีการสร้างคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานที่เหมือนกันคือ

1. การผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกัน
2. การผสมคำเรียกสิ่งกับคำขยาย
3. การใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

จากผลการวิเคราะห์ความถี่ของการใช้แต่ละกลวิธีพบว่าในภาษาไทย ลัวะ และม้ง มีการใช้กลวิธีที่ 2 คือการผสมคำเรียกสิ่งกับคำขยายมากที่สุด และมีการใช้กลวิธีที่ 3 น้อยที่สุดคือการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐาน

จากข้อมูลน่าสังเกตว่าในภาษากะเหรี่ยงนั้นมีความถี่ในการใช้กลวิธีที่ 1 คือ การผสมคำเรียกสิ่งเข้าด้วยกันมากที่สุดซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อมูลของภาษาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตระกูลอื่นๆและมีการใช้คำเรียกสิ่งของเฉพาะมาเป็นคำเรียกสิ่งไม่พื้นฐานน้อยที่สุดซึ่งสอดคล้องกับข้อมูลของภาษาอื่นๆ